

Estremera
23. XII. 17

①

Benvolgudes Laura, Anna i Elisabet,

Aquesta és una carta per a vosaltres però que podem compartir amb tota la família perquè els que dic, a part d'algunes referències personals, s'erveix per a tot hom. Aquests dies rebo moltíssimes cartes i encara que no les contesto totes, algunes no me'n puc escapar.

Només us vull dir que estic bé, i que voldria que vosaltres també ho estiguéssiu. Aquestes setmanes a Estremera no han estat setmanes perdudes, m'han ajudat a conèixer-millor, a saber que tenim una gran capacitat per aguantar.

Suposo que és el mateix que us ha passat a vosaltres. És evident que tinc alts i baixos, que quan intento racionalitzar aquesta situació no s'entén i et desesperes, però el que passa té una explicació, la té per l'Estat i la té per a mi.

Per a l'estat és la raó de la humiliació, de la venjança. Encara recordo com després dels atemptats de BCN li comentava al Trapero que l'èxit dels ME els pagaríem molt car. Recordo una reunió amb el Rajoy i la via presidencial

al Departament d'Interior, com estaven desencallats ②
per la nostra reacció, per l'èxit de l'intervenció dels RE i
per la nul·la participació de les policies de l'estat.
Hi ha també un ànim de revenja per l'1-0, quan tot
un president de govern repetia que no hi havia hagut
referèndum i més de 2 milions de persones havien votat
sota els cops de porra de la policia.

Per tant la seva reacció és la del desesperat, del qui ha
perdut tota la raó i que només li queda la força.

En aquest sentit ser aquí és una victòria.

Una altra cosa que m'ha ajudat a entendre què hi faig
aquí ha estat un dels llibres que he llegit aquest dia.

Es un llibre que em va enviar el Triadú, "Terra dels
homes" de Saint-Exupéry. Us llegeixo/escriu un paràgraf

molt bo: "Volem ser deslliurats. El qui dona un cop de
pic vol conèixer un sentit al seu cop de pic. I el cop de
pic del presidiari, que humilia el presidiari, no és pas el
mateix que el cop de pic del qui recerca, que engrandeix el
qui el fa. El presidi no es troba en el lloc on es donen
cops de pic. No hi ha cap horror material, en això. El
presidi es troba allí on es donen cops de pic sense cap
sentit, cops que no llaguen els qui els donen amb la

comunitat del home. I volem evadir-nos del presidi." ③

El nostre cap de pic ens alliga amb la comunitat,
el nostre cap de pic té un sentit, és un cap pel

valors universals de justícia, llibertat, per la
dignitat. Si entens així acabes donant un sentit al

teu presidi, i t'acabes evadiant d'ell.

Estic en aquesta situació i crec que vosaltres també.

Si aguanten tant, si feu totes les coses que feu i que mai
haguéssiu pensat que en fóssiu capaces és perquè darrera
de la vostra acció hi ha un sentit, un perquè.

Dit així, i havent trobat el sentit, vull sortir el més
avíat possible d'aquí.

La nit de Nadal, el dinar de Nadal i el cap d'Any
tindrem menú especial. Sembla que és bastant bo. Veurem.

Una altra cosa a la que m'he acostumat és precisament a
menjar el que donen. Com que ja sé que quicbé ^{mai} m'agrada,

ni em preocupo. Menjo el que em donen i si ho trobo

horrorós, com l'hamburguesa, no ho menjo. Aquí se't
curen algunes manies, encara que també en pots sortir amb
altres.

Avui he rebut carta de la Beta, m'ha ajudat molt.

Em diu una cosa que també li ha pensada, que tant ella

Com l'Anna han madurat amb aquesta experiència. (4)
Hi estic molt d'acord. Els dies que m'heu vingut a
veure ho he pensat. Crec que li he comentat a la mare.
Espero que no us relaxeu quan tornem a estar tots junts.
Les cartes de l'Anna i el programa de ràdio de la Beta
han tingut un gran ressò. Molta gent me'l ha comentat i
m'ha felicitat.

Una altra cosa que t'ajuda a valorar l'estada aquí a
la presó. Les petites coses, els petits plaers, els petits
moments de tranquil·litat: un sopar amb la família, els
amics, una sortida, una passejada. Segurament és el que
trabo més a faltar.

També descobreixes o t'adones de la importància de la
família, dels amics. Aquí hi ha pat sola, sense ningú,
amb molts anys de presó per endavant, completament
abandonada. No és el meu cas. La família i els amics
han respost, heu respost. Malgrat la llunyania, malgrat
la presó m'he sentit sempre acompanyat. El fet de veure
desenes de cartes cada dia, de veure les mobilitzacions al
carrer, tot així em dona una gran fortalesa.
Quan aquests dies us dic que intenteu celebrar el Nadal
com sempre és precisament perquè fer-ho així és el

Triomf contra els qui ens voldrien vençuts.

Per això no hem de deixar de fer res: esmorzar el carrer Petritxol, compr-figurata, pessebra, corona porta entrada, missa, sopar a casa la mare germana, dinar Nadal, dinar St Esteve, veï, cavalcada Si ha de fer tot! Així no és incompatible amb el veïard dels que no hi som.

Per cert, guardeu-me sopa i canelons!

Res més, us desitjo que passeu molt Bon Nadal.

Feliciteu de part meua a tota la familia: mare, germanes, cunyats, cunyades, sogra, ties, oncles, cosins nebots
Us trobareu molta falta. Rebeu molts petons i abraçades.

Joaquim.

Estremera
12. IV. 18

Benvolgut Jaume,

Avui he rebut la teua carta publicada a Vikiweb. Te l'agraïxo molt, és molt bonica. M'ha emocionat. Em passa sovint des de que sóc a Estremera. És una emoció positiva, d'alegria, d'agraïment pels amics que tinc, per comprovar cada dia que no estem sols, que tenim un país al nostre costat. Ho dic a tothom, som uns afortunats. Quan veus la solitud d'alguns companys nostres a la presó t'adones que no tenim dret a quaxar-nos. Estem aquí per convivència, perquè hem intentat actuar regens les nostres conviccions i perquè sempre hem situat a dalt de tot la nostra més gran passió: Catalunya. Avui, tots els qui hem compartit aquests valors, som a la presó. I jo em sento acompanyat.

És ben certa aquesta frase que la vida és una agregació de satisfaccions i decepcions i que la felicitat consisteix en magnificar les primeres i oblidar les segones. — Jo intento practicar-ho i fins el dia d'avui puc dir que no sento ni odi, ni rancúnia envers ningú. Cada dia que passa dono gràcies per no tenir cap sentiment negatiu. Com et deia tinc la satisfacció d'haver fet el que he defensat tota la vida, tinc una gran família, tinc uns grans amics. Qui més puc demanar?

—Jaume, crec que així serà llarg, ens caldrà paciència i fontalosa. Continuen ajudant-nos com fins ara que nosaltres no defallrem.

Moltes gràcies! Una porta oberta per a la Núria i els seus fills.

Joaquim

Laura, aquest text pot servir de base per a ser llegit en actes.
És un text genèric. Mira-te'l i si vols canvia el que et sembli.

~~A post~~ ~~1982~~

La fa ~~X~~ dies que som a Extremera, lluny de casa, de les
nostres famílies i dels amics.

Si avui continuem d'empesos i fermes és gràcies a tots vosaltres.

Ni un sol dia hem deixat de rebre el vostre escalf i suport.

Cada dia ens hem sentit acompanyats.

Rebem cartes on ens expliquen tots les accions, les mobilitzacions
que es fan arreu de Catalunya per demanar la nostra llibertat.

Quan llegeixo aquestes cartes sempre penso, com m'agradaria
que els qui han decidit tancar-nos, els qui ens aumen de violència i
rebel·lió les llegissin.

Les cartes que rebem ~~parlen~~ porten missatges d'amor, de
solidaritat, de pau, parlen de construir un futur millor per
als nostres fills.

No n'he rebut ni una sola, i en rebem milers, que cridi a l'odi o
que expressi rancúnia.

Aquesta és la nostra força, aquesta és la força que ens farà
triumfar. Ells ho saben.

Continuem per aquest camí, fermes, ~~representant~~ sense por
a les amenaces, construïm aquell país millor que sempre
hem anhelat.

Nosaltres no defallirem mentre continueu al nostre costat.
Vosaltres sou la nostra força!

